

Kinde Annamária
ANYAELTŰNÉSSEN

A tócsa nem is tócsa már:
úttesten áradat.
Hazafelé anyával én
s az apa is haladt.

De jöttek furcsa állatok
és még furcsábbak ott:
sárgák és rövid lábúak,
mint egy kád, oly nagyok.

Kitérni egyik se akar,
a csorda így vonul.
Állatok közül az anya
az úttestre szorul.

Anya a vízben eltűnik
derékig s teljesen.
Az apa néz csak és motyog:
Jajistenem.

Hogyha utána ugranék,
eltűnnék én is ott.
Ennek értelme semmi sem,
csak majd jól meghalok.

112-t hívni nincs
zsebemben telefon.
A sarki fodrászat közel.
Onnan csak hívhatom.

Mondom, hogy mi történik épp,
azt is, hogy hol vagyok.
A hangom alig hallható.
A portás izgatott.

És aztán senki nem jön el.
De megmozdul az ár:
sebesen nyeli a vizet
sötét csatornaszáj.

Anyát meglátni nincs remény.
A víz elvitte rég.
Üres az út, reggeledik,
és nem jött senki még.

Hazamennék, de nincs kivel.
Anya nem lesz velem.
Az apa mondogatja csak:
Jajistenem.

Várad, 2010/3.

(Kinde Annamária 1956-ban született Nagyváradon. Verset ír.)